

MARNO JÁNOS

Mondtam-e már

Utálok a csészealjakat, Kedves.
 És megkívánom a te ajkadat,
 amint a csésze szájába harap
 lágyan, ahogy a meggy húsa buggyan
 szerte, és megcsillannak a fogak
 és köztük sárgásan-mattan a mag,
 s az égre felvonszolja csontvázadat
 a korhadt holdvilág. Mondtam-e már,
 hogy a fának, melynek támaszkodtam
 fentebb, mára, Édes, nyoma veszett.
 Kivághatták, noha nem volt öreg,
 középkorát sem élte meg talán.
 Csakhogy az időnél a gyűlölet
 olykor sebesebb, nagy hirtelen baltát
 ragad, s oda sújt, amit eltalál.
 Pokolba a csészealjakkal, te Lány!

Elégedetten

„Másságom olyan izzó, melyhez sehol
 nem kapni alkalmas foglalatot.”

MH

Kövér cseppekben esik.
 Kese napok, hízó éjjelek,
 megesisik, hogy estig föl sem kelek.
 Ám az a nap másnap, vagy ha aznap nem,
 harmadnap megbosszulja magát.
 Beállítok egy rendelő várójába,
 megállom, hogy ne üljek le,
 csak nézsek a kerek üvegasztalkán
 egy rózsaszín köldököt, melyet
 rózsának néznék különben,
 ha az a halom újság, felül
 ferdén egy elit magazin,
 nem mutatna többet is a felkapott
 topmodellből, többféle térben, kint a szabadban,
 egy divatműhelyben, majd egy műtőben,
 végül valami megfigyelőben, mely
 egyszerre olyan ismerősnek hat.
 Jártam arra, vagy másvalaki mesélt
 róla velőmbé ható erővel.
 Emésztő szagától megszedültem.
 Levert vagyok, minek tagadjam.

Érzem, hogy nem fogok időben átérni
 a zebrán, megtorpanok, talán
 épp a záróvonalnál, jobbról-balról
 záporoznak rám a válogatott jelzők,
 bizarr ajánlatok, némi toporgás
 után visszavonulót fújok. Mintha
 Louis Armstrong bukna fel régi kútunk
 iszapos mélyéből: „Torkig vagyok – éneкли
 nyújtózva –, torkig vagyok a repedt
 hangommal.” Sosem kedveltem őt,
 sem az Ellát. Selymes, iszapos, lágy
 vízű kút volt, ha valahol babot
 főztek az utcában, tőlünk vették
 a kútszéli csapról a vizet. Ott
 feküdtem egy pilleágyon a csap
 mellett, mikor a Lenke néni jött
 a kannájával, azután nem láttam őt
 többet. Árnyékát élvezhetném e nagy
 hőségben, hasznát vehetném roppant dús,
 deres kontyának, tömegét méricskélhetném
 a keletről érkezett, kövér húsú nőnek.

A tűzvész persze végül a vízre is átragad,
 duzzadt lábfejem üszkösödik a víz alatt,
 elvizesedett lábfejem ott dagad
 a lobogó víz alatt, látványa felkavar,
 látványa nem hagy nyugodnom; vissza-
 révedni mezítláb-füves nyarakba, nem,
 ilyen katlanban az már nem menne,
 nem megy, szóban se nagyon szabadna
 tovább erőltetned. Kövesd csak pille-
 ágyadból a tűzből elébed röppent
 pillangó csapongását, kövesd
 tovább, merre tévedhetett, a barack
 már beérett, arra semmi dolga, itt
 van, megint egész közel, itt repked
 a háromszögletű virágágyás felett, lesd
 ki szándékát e kétszirmú féregnek, vagy hogy
 tudja-e, mit végez, mért táncol hozzá
 cikkcakkban, olyan kiszámíthatatlanul,
 játszva a szirmost, melyet bolond szél kerget,
 és nem örömeiben repes, továbbá
 mit tud róla, a tűz ilyenkor mit jelent?
 Lázadást? Kalózlobogót, fekete
 vásznán a keresztbetett két csonton
 nyugvó koponyázatommal? A csontok
 oltottmészfehéren hullámzanak a szélben,
 amott a kezét tördelő anyám a parton,
 varjúfeketében – ahogy *A lángban álló
 szigettenger* című Verne Gyula-regény
 végkifejletét láttam magam előtt
 a betegágyamban elégedetten.

Nővéreimről tudomást se vettem.
Húgom az udvarban ugrókötelezett,
azután labdázott a barátnőjével,
és akkor beborult, úgy festett, esni fog,
falhoz simultak hát, az eresz alá,
ott nevettek soká – és semmi nem esett,
egyetlen csepp sem, csak az izzadságcseppek
száradtak rá a fedetlen bőrükre.
„Robbanj fel hát, átkozott korvett!”* – mondta
a húgom falfehéré vált barátnőjének,
amit hirtelen nem tudtam, honnan vett,
hová én is még csak most jutottam el,
és a húgom nem vett könyvet a kezébe,
mindig mindent a számról olvasott le.

Szárad a vetés, fonnyad
a kukoricalevél.
Vigyázz, kedves, a kontyod
szét ne bogozza a szél.

* Starkos Miklós kalózkapitány felkiáltása a szóban forgó Verne Gyula-regény végén.